

เจตนากรณียศุต¹

[๒] สีสวโต ภิกขเว สีสสมฺปนฺนสฺส น เจตนาย กรณียํ อวิปฺปฏิสฺสโร เม อฺปฺปชฺชตฺตติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ สีสวโต สีสสมฺปนฺนสฺส อวิปฺปฏิสฺสโร อฺปฺปชฺชตฺติ.

อวิปฺปฏิสฺสโร ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ ปามุชฺชํ เม อฺปฺปชฺชตฺตติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ อวิปฺปฏิสฺสโร ปามุชฺชํ อฺปฺปชฺชตฺติ.

ปมฺุทิตสฺส ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ ปีติ เม อฺปฺปชฺชตฺตติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ ปมฺุทิตสฺส ปีติ อฺปฺปชฺชตฺติ.

ปีติมนสฺส ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ กาโย เม ปสฺสสมฺมาตฺตติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ ปีติมนสฺส กาโย ปสฺสสมฺมาตฺติ

ปสฺสทฺทกาโย ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ สฺขํ เวทียามีติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ ปสฺสทฺทกาโย สฺขํ เวทียติ.

สฺขินี ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ จิตฺตํ เม สฺมาธิยตฺตติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ สฺขินี จิตฺตํ สฺมาธิยติ.

สฺมาหิตสฺส ภิกขเว น เจตนาย กรณียํ ยถาภูตํ ชานามิ ปสฺสสามีติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว ยํ สฺมาหิตโต ยถาภูตํ ชานาติ ปสฺสติ.

ยถาภูตํ ภิกขเว ชานโต ปสฺสโต น เจตนาย กรณียํ นิพฺพินฺุทามิ วิรชฺชามีติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ ยถาภูตํ ชานํ ปสฺสํ นิพฺพินฺุทติ วิรชฺชติ

นิพฺพินฺุทสฺส ภิกขเว วิรตฺตสฺส น เจตนาย กรณียํ วิมฺุตฺติตฺวาณทสฺสนํ สจฺจิกโรมีติ ฌมฺมตา เอสา ภิกขเว, ยํ นิพฺพินฺุโท วิรตฺโต วิมฺุตฺติตฺวาณทสฺสนํ สจฺจิกโรติ.

อิตติ โข ภิกขเว นิพฺพิทาวีราโค วิมฺุตฺติตฺวาณทสฺสนตฺุโถ วิมฺุตฺติตฺวาณทสฺสนานิสฺโสโย ยถาภูตตฺวาณทสฺสนํ นิพฺพิทาวีราคตฺุถํ นิพฺพิทาวีราคานิสฺโส สฺมาธิ ยถาภูตตฺวาณทสฺสนตฺุโถ ยถาภูตตฺวาณทสฺสนานิสฺโส สฺขํ สฺมาตฺุถํ สฺมาธานิสฺโส ปสฺสทฺุธิ สฺขตฺุถา สฺขานิสฺสา ปีติ ปสฺสทฺุถตฺุถา ปสฺสทฺุถานิสฺสา ปามุชฺชํ ปีตตฺุถํ ปีตานิสฺโส อวิปฺปฏิสฺสโร ปามุชฺชตฺุโถ ปามุชฺชานิสฺโส กุสฺลานิ สีสานิ อวิปฺปฏิสฺสารตฺุถานิ อวิปฺปฏิสฺสارانิสฺसानิ.

¹ อังคุตตรนิกาย ทสกนินบาต พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๔

อิติ โข ภิกขเว ธมฺมา ธมฺเม อภิสนฺทนฺติ ธมฺมา ธมฺเม ปริปุเรนฺติ อปารา
 ปารํ คมนายาติ.

เจตนากรณียสูตร

ว่าด้วยกรรมที่ไม่ต้องทำด้วยความตั้งใจ

[๒] พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้มีศีล สมบูรณ์ด้วยศีล ไม่ต้อง
 ตั้งใจว่า “ขอวิปปฏิสารจงเกิดขึ้นแก่เรา” การที่วิปปฏิสารเกิดขึ้นแก่บุคคล ผู้มีศีล สมบูรณ์
 ด้วยศีลนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีวิปปฏิสารไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอปราโมทย์จงเกิดขึ้นแก่เรา” การที่ปราโมทย์
 เกิดขึ้นแก่บุคคลผู้มีวิปปฏิสารนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีปราโมทย์ไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอปีติจงเกิดขึ้นแก่เรา” การที่ปีติเกิดขึ้นแก่
 บุคคลผู้มีปราโมทย์นี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีใจประกอบด้วยปีติไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอกายของเราจงสงบ” การที่บุคคลผู้
 มีใจประกอบด้วยปีติมีกายสงบนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีกายสงบไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอเราจงเสวยสุข” การที่บุคคลผู้มีกายสงบเสวย
 สุขนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีสุขไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอจิตของเราจงเป็นสมาธิ” การที่บุคคลผู้มีสุขมีจิตเป็น
 สมาธินี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้มีจิตเป็นสมาธิไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอเราจรรู้เห็นตามความเป็นจริง” การที่
 บุคคลผู้มีจิตเป็นสมาธิรู้เห็นตามความเป็นจริงนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้รู้เห็นตามความเป็นจริงไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอเราจงเบื่อหน่ายคลายกำหนด”
 การที่บุคคลผู้รู้เห็นตามความเป็นจริงเบื่อหน่ายคลายกำหนดนี้ เป็นธรรมดา

บุคคลผู้เบื่อหน่ายคลายกำหนดไม่ต้องตั้งใจว่า “ขอเราจงทำให้แจ้งวิมุตติญาณ
 ทัสสนะ” การที่บุคคลผู้เบื่อหน่ายคลายกำหนดทำให้แจ้งวิมุตติญาณทัสสนะนี้ เป็นธรรมดา

นิพพิทาและวิราคะมีวิมุตติญาณทัสสนะเป็นผล มีวิมุตติญาณทัสสนะเป็นอานิสงส์
 ยถาภูตญาณทัสสนะมีนิพพิทาและวิราคะเป็นผล มีนิพพิทาและวิราคะเป็นอานิสงส์ สมาธิ
 มียถาภูตญาณทัสสนะเป็นผล มียถาภูตญาณทัสสนะเป็นอานิสงส์ สุขมีสมาธิเป็นผล มี
 สมาธิเป็นอานิสงส์ ปัสสัทธิมีสุขเป็นผล มีสุขเป็นอานิสงส์ ปีติมีปัสสัทธิเป็นผล มีปัสสัทธิเป็น
 อานิสงส์ ปราโมทย์มีปีติเป็นผล มีปีติเป็นอานิสงส์ อวิปปฏิสารมีปราโมทย์เป็นผล มี
 ปราโมทย์เป็นอานิสงส์ ศीलที่เป็นกุศลมีอวิปปฏิสารเป็นผล มีอวิปปฏิสารเป็นอานิสงส์

ภิกษุทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายย่อมหลังไหลไปสู่ธรรมทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายย่อมให้
 ธรรมทั้งหลายบริบูรณ์ เพื่อออกจากฝั่งนี้สู่ฝั่งโน้นอย่างนี้แล

เจตนากรณียสูตรที่ ๒ จบ
